

РЕШЕНИЕ

№ 839

гр. София, 14.02.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав, в публично заседание на 24.01.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4167** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от ДОПК

Жалбоподателят [фирма] с ЕИК:[ЕИК] с адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от С. С. К. обжалва - РА № Р-22002215004955-091-001 /23.12.2015г. издаден от М. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], възложил ревизията и екип ревизори в състав: Е. Н. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията и С. Д. - старши инспектор по приходите, в частта, в която е потвърден с Решение №398/12.03.2016г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място].

Твърди, че с РА неоснователно на дружеството не е признато право на данъчен кредит за данъчен период 01.07.2014г. - 31.08.2014г., по издадени фактури от доставчиците: [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], както и в частта в която, неоснователно и незаконосъобразно се начислява данък ДДС по фактури с предмет на доставка международен транспорт - доставки с нулева ставка по Глава III от ЗДДС, извършен по заявки на дружествата [фирма], [фирма] и „Зеропoint Г.“ Е..

Изтъква в жалбата до съда, че органите издали РА са допуснали съществени нарушения на материалния и на процесуалния закон за установяване на данъчни задължения и права. В този смисъл не били събрани и изследвани всички изискуеми от закона факти и обстоятелства от значение за определяне на задълженията и правата на задължените лица, налице било несъответствие на фактическите констатации и правните изводи на ревизиращия екип с доказателствата

по преписката.

Жалбоподателят бил изпълнил условията на чл.71 от ЗДДС за упражняване и приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, респ. отчетността по ЗДДС на дружеството се водила по реда на ЗДДС и ППЗДДС.

Според дружеството твърденията за данъчна измама в ревизионното производство без да са подкрепени с доказателства, били изцяло незаконосъобразни и не били в съответствие с практиката на Съда на ЕС- напр. дело C-103/09, C-285/09 и C-285/11, C-80/11, C-142/11. Включването на предположение по смисъла на чл.122, ал.1, т.3 от ДОПК, като констатация в издадения ревизионен акт, без да е доказана по установения за престъпни деяния ред също сочело на незаконосъобразност на РА.

По отношение на фактури издадени от доставчика [фирма] доставил на дружеството резервни части и консумативи използвани и вложени в МПС, с които се осъществява основната дейност на фирмата, също неоснователно било отказано правото на ползване на данъчен кредит. В хода на ревизията от страна на ревизираното лице и от страна на доставчика при извършването на насрещна проверка, били представени всички изискани документи и доказателства. Към всяка фактура имало приложен опис със спецификациите на закупените части и консумативи, представил доказателства за заплащането им, доказателства за материална и кадрова обезпеченост, договори, писмени обяснения, от страна на доставчика са представени доказателства за произход на стоката /предходни доставчици/. Установено е, че отчетността по ЗДДС се е водила съгласно изискванията и по реда на ЗДДС и ППЗДДС. Установено било, че справките - декларации по реда на чл.125, ал.1 от ЗДДС са подадени в предвидените срокове. Съгласно изискванията на чл.124, ал.1 от ЗДДС са водени и дневниците за покупките и продажбите, в които също не са открити грешки или нарушения.

В доклада били разгледани и доставки на услуги от доставчиците [фирма] и [фирма] с предмет абонаментна поддръжка на интернет сайт и рекламни карета и разпространение на рекламни флаери. В хода на ревизионното производство от страна на ревизиращия екип са предприети и извършени насрещни проверки на контрагентите. Във връзка с извършваните насрещни проверки и двете дружества оказали пълно съдействие, като са предоставили на вниманието на екипа всички изискани и относими доказателства, доказващи реалното изпълнение на доставките. Представени били договори, заявки, протоколи, приемо - предавателни протоколи, доказателства за плащания и други, които напълно кореспондират с представените доказателства от извършените насрещни проверки на доставчиците.

В заключение сочи, че за да откаже право на данъчен кредит по отношение на всички обсъдени в доклада доставки органът по приходите, необосновано и незаконосъобразно твърдял,² че не е установена реалността на извършените доставки и възникването на данъчното събитие, послужило за основание за начисляване на ДДС.

При горните фактически твърдения и правни изводи моли съдът да отмени Ревизионен акт № Р-22002215004955-091-001 /23.12.2015г. издаден от орган при ТД на НАП [населено място], както и да се присъдят на дружеството сторените разноси. Ответникът - директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място] счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава. Претендира разноските по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от

ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Предмет на оспорване по делото е РА №Р-22002215004955-091-001/23.12.2015 г. издаден от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., възложил ревизията и Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията. Дружество [фирма] обжалва в акта, в частта в която му е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 14 178,15 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], както и в частта на допълнително начисления данък върху добавената стойност в размер на 3 410,85 лв. и начислените лихви за просрочие.

Установява се от административната преписка по делото и допълнително представените от ответника писмени доказателства, че настоящата ревизия е повторна и е възложена по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК във връзка с Решение №934/23.06.2015 г. на директора на дирекция ОДОП, с което е отменен предходния РА №Р-22221514000448-091-001/02.04.2015 г.

Ревизията е започнала със заповед за възлагане на ревизия №Р-22002215004955-020-001/29.06.2015 г., връчена на данъчно задълженото лице на 01.07.2015 г., изменена със ЗВР №Р-22002215004955-020-002/28.09.2015 г., издадени от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии”. Според цитираните ЗВР е възложено установяване на задължения по ЗДДС за периода от 01.07.2014 г. до 31.08.2014 г. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ №Р-22002215004955-092-001/20.11.2015 г., връчен на ревизираното лице по електронен път на 23.11.2015 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК, задълженото лице е подало писмено възражение срещу констатациите, направени в ревизионния доклад. Съгласно мотивите, изложени в издадения ревизионен акт, възражението е прието за неоснователно.

Ревизията е приключила с РА №Р-22002215004955-091-001/23.12.2015 г. издаден от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., възложил ревизията и Е. М. Н. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията.

При издаване на РА е приет резултат ДДС за възстановяване в размер на 528,50 лв. при деклариран от лицето ДДС за възстановяване в размер на 18 561,02 лв., след приспадане на начислените лихви за несвоевременно внасяне в размер на 445,52 лв.

Установява се от писмените доказателства в административната преписка до съда, че основната дейност на жалбоподателя е извършване на международен транспорт. Не се спори от страните, а това е изрично констатирано от приходната администрация, че жалбоподателят е регистриран по реда на ЗДДС на 09.07.2012 г. и притежава лиценз №1499 за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение от 10.12.2012 г., валиден до 09.12.2017 г., издаден от Министерството на транспорта. Според справките за Д. по преписката, жалбоподателят няма собствени транспортни средства. По делото са представени множество писмени доказателства – договори и фактури, за осъществяван от жалбоподателя международен транспорт – папка приложение №1-№2 към делото. Поради това съдът приема, че независимата икономическа дейност на задълженото дружество по смисъла на чл. 3 от ЗДДС, е свързана именно с осъществяване на транспортни услуги на територията на страната и извън нея.

За доказване на реалност на спорните доставки и с оглед указанията на отменителното Решение № 934 от 23.06.2015 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, ревизиращите са предприели процесуални действия по ДОПК и с оглед правомощията им на основание принципа на служебното начало в данъчния процес.

Относно издадените фактури от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и относно издадените фактури с нулева ставка на ДДС, с които е фактуриран международен транспорт към [фирма], [фирма], и [фирма], жалбоподателят е представил главна книга на с-ка 703, главна книга на с-ка 4011 на [фирма], [фирма], [фирма], „радиал стандарт“ Е. и [фирма], договор за поръчка от 01.05.2014 г. и рамков договор за превоз на товари от 01.05.2014 г. между: [фирма] и [фирма], договор от 28.01.2014 г., между [фирма] и [фирма], справка за облагаемите по Е. с доставки със ставка 0% за периодите от 01.09.2013 г. до 31.08.2014 г., фактури за гориво, издадени на [фирма]. Жалбоподателят е депозирал в хода на ревизията договор за наем от 01.07.2013 г., сключен между [фирма] като наемодател и „Транс товари“ като наемател, според който наемодателят предоставя собствен недвижим имот: обособена част с размери 180 кв. м. от хале №3 и прилежащите външни площи от сградата, находяща се в @41@ [жк], автобаза „М.“.

В хода на ревизионното производство по реда на чл. 45 от ДОПК по указанията на директора на Дирекция „ОДОП“ е извършена насрещна проверка на ЗК [фирма], ЕИК[ЕИК], относно предоставяне на документи и информация за легитимирането на „транс товари“ Е. като застрахователен агент. Ревизиращите органи са поискали документи, сведения и писмени обяснения от Главна дирекция „Гранична полиция“, относно регистрирани преминавания през ГКПП на МПС-та с рег. номера: СА МС/С 5099 ЕР, СА 9887 НМ/ С 7300 ЕР, СА 9891 НМ/ С 6945 ЕМ, СА 8600 РР/ С0606 ЕН, до Агенция „Митници“ относно регистрирани преминавания през ГКПП на следните МПС с рег. номера: СА 4878 МС/С 5099 ЕР, СА 9887 НМ/ С 7300 ЕР, СА 9891 НМ/ С 6945 ЕМ, СА 8600 РР/ С0606 ЕН. След проверка в ПП М183А-пътни такси и разрешителен режим с получени данни от Агенция „Митници“, е установено, че превозни средства с номера: СА 4878 МС/С 5099 ЕР, СА 9887 НМ/ С 7300 ЕР, СА 9891 НМ/ С 6945 ЕМ, СА 8600 РР/ С0606 ЕН не са преминавали границите на Република България.

С протокол №1067119/19.10.2015 г. са били приобщени всички събрани документи в хода на ревизията на дружеството за м. 07.2014 г. и м. 08.2014 г., приключила с РА №Р-22221514000448-091-001/02.04.2015 г., както и всички доказателства, постъпили от [фирма], приложени към подаденото възражение към РД и към жалбата на горепосочения РА. Същите са депозирани по делото след като съдът изрично ги е изискал и съгласно молба на дирекция „ОДОП“ на 15.07.2016 г. и вх. № 19245 по описа на Регистратурата на АССГ.

Приобщени към настоящата ревизия се оказват представените договори за наем на транспортни средства между ревизираното лице и [фирма], [фирма], [фирма], и [фирма] като наемодатели на транспортни средства. В ревизионното производство е констатирано, че в дружеството е разполагало с 4 лица, наети по трудови правоотношения, като към 12.01.2015 г. същите са прекратени.

Видно от РА ревизиращите са констатирали, че задълженото лице е отразявало счетоводно единствено закупено гориво по сметка 3021 - гориво, като не записвало счетоводно стоковоматериални запаси, съобразно изискванията на СС 2, т. 9. 1 по реда на която стоковоматериалните запаси се отписвали по метода на конкретно

определената стойност, когато тяхното потребление засяга конкретни партии производства, проекти или клиенти.

Видно от административната преписка, жалбоподателят за осъществяване на своята търговска дейност е ползвал наети МПС /представени са в папките-приложение към делото договори за наем на МПС и свидетелство за регистрация на МПС-част I/. Според фактическите констатации в РА, за извършения транспорт горивото се зареждало от водачите на [фирма] с предоставени от „Ш.“ - карти за зареждане от възложителя на услугата [фирма]. След извършения транспорт изпълнителят представял на възложителя извършените разходи за гориво, които се прихващат с протокол за взаимно прихващане на задълженията. В представеното копие от споразуменията за прихващане, изрично е посочено, че задължението за гориво се прихваща, съгласно фактура. От ревизираното дружество не са ангажирани доказателства в хода по-делото, а и поради незаплащане на определения депозит от жалбоподателя по допусната ССЕ, не се прилагат други доказателства по делото за заредено гориво, за превозите, за които жалбоподателят твърди, че не са били с място на изпълнение в България и не била налице хипотезата на чл. 86, ал.3 от ЗДДС. В хода на ревизионното производство жалбоподателят не е представил доказателства за издавани пътни листа за осъществените курсове в страната и чужбина. Съгласно даденото обяснение от дружеството, изминатите километри се следят с помощта на джи-пи-ес системи, от които не могат да се извадят разпечатки, тъй като се унищожавали след изтичане на календарния месец. Констатирано е, че липсват и документи за платени фериботни и пътни такси, както и за платени винетки в чужбина, както и заповеди за командироване.

В предоставени писмените обяснения от страна на дружеството е посочено, че пътни листа не се съставяли, тъй като това не било задължително, като същият е „превозен документ, а не данъчен“, както и че шофьорите, управляващи товарните превозни средства, били назначени на трудов договор като международни шофьори и заповеди за командировки не се издавали.

Също така в хода на ревизията се установило и, че жалбоподателят не разполагал с фактури за заредено гориво в чужбина за транспортните средства.

Жалбоподателят във връзка с осъществяван превоз не е представил на ревизращите пътни листа, заповеди за командировки на шофьорите, както и оригинали на всички ЧМР във връзка с осъществен международен транспорт, документиран с 9 фактури с получатели: [фирма], [фирма]” и [фирма]. Констатирано е, че липсват също всички необходими и съпътстващи транспорта документи, които да докажат осъществяването на курсовете, в т. ч. доказателства за платени пътни, винетни, фериботни, паркинг такси, авансови отчети на шофьорите, както и документи за зареждане на гориво, извън територията на България.

Поради това поради липсата на писмени доказателства или непредставяне, ревизиращите считат, че ревизираното дружество не може да докаже по безспорен начин, че е извършило доставка на услуга - международен транспорт. Ревизиращите са констатирани, че фактурираните транспортни услуги са отчетени от [фирма] като приходи от ревизираното лице за съответните периоди. Поради това, те подлежали на облагане от дружеството като извършени на територията на страната и на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС. Видно от мотивната част на РА и установителната му такава, на чл. 66, ал. 1 от ЗДДС и чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, за същите е определен данък по фактурите за транспорт, издадени [фирма], [фирма]” и

[фирма]. в общ размер на 3410,85лв., съответно по отношение на фактури за данъчен период на м.07.2014г. в размер на 201,18лв. съответно фактура № 10....157 от 25.07.2014г. издадена на [фирма], на [фирма] съответно фактура № 40...15 от 21.07.2014г., № 4 0.....21 от 28.07.2014г., № 4 0...23 от 31.07.2014г., на [фирма] съответно фактура № 10 ...153 от 02.07.2014г., № 1 0...156 от 17.07.2014г. и за данъчен период на м. 08.2014г. е начислен ДДС по чл. 86, ал.1 от ЗДДС в размер на 1391, 67лв. по фактури издадени на [фирма] съответно № 4027 от 07.08.2014г., № 4032 от 20.08.2014г.и № 4 0...33 от 28.08.2014г.

Видно е от договор от дата от 01.05.2014г., че жалбоподателят е възложил на [фирма] да извършва ежемесечни разплащания от свое име но за сметка на жалбоподателя, суми представляващи стойността на изразходваното от доверителя гориво по карти, предоставени за ползване от Ш..

С друг договор от дата 01.05.2014г. /лист 281 от папка-приложение №5/ [фирма] е възложило на дружеството жалбоподател да извършва превозване на товари възложени за изпълнение от [фирма], срещу задължението на възложителя да представя на изпълнителя за ползване негови карти Ш.. Видно от чл.15 от договора превозвачът т.с. жалбоподателят е длъжен да осигури всички необходими документи отнасящи се до превозното средство и лицата, които го управляват. Дружество „Логистика БГ“ е възложило на жалбоподателя със заявки –договор да извърши международни товари, които не са подписани по делото за ф-ра №15 съответно транспортна услуга до У. с автомобил СА 9887 НМ. Към фактурата има представени заявка – договор, които не е подписан от представители на превозвача и възложителя, както и ЧМР. От последното се установява, че превозвачът е дружеството жалбоподател е осъществило транспорт до У.. Върху ЧМР има поставен печат от Митницата в У., получател е украинско дружество, което е удостоверило с подписа си , че е получило стоките.Транспортът е извършен с товарен Т. СА 9887НМ. В графа вид на стоката има посочени описания на превозвания товар, посочено е и мето на изпращача. Във фактурата е посочено като основание за нулева ставка чл.30, ал.1 от ЗДДС., тъй като е извършен международен транспорт.

По фактура №21 от 28.07.2014г. жалбоподателят е доставчик на транспортна услуга - транспорт до У. с автомобил СА 4878 МС. В заявка – договор неподписана от страните се сочи товарния и разтоварния пункт, какво ще се товари, както и ЧМР. Видно от последния жалбоподател наистина е осъществил превоз до У.. В графа „вид на стоката“ е изписано, че се касае за 46 палетблока, фигурира и дружество получател с подпис и печат.

Видно от фактура № 23 от 31.07.2014г. жалбоподател като доставчик е фактурирал транспорта услуга до У. с л.а. СА 9891. Към фактурата има приложени заявка – договор и ЧМР.В графа превозвач е посочено името на жалбоподателя с поставен подпис и печат, уточнен е кой е възложителя .Видно е от фактура № 27 от 07.08.2014г., че на жалбоподателя е възложено да извърши международен транспорт до У. с автомобил СА 4878,, като отново във фактурата посочено основаниято за определяне на 0 ставка, а именно чл.30, ал.1 от ЗДДС.Има към фактурата заявка договор, които не е подписан от никоя от страните по него, както и ЧМР. Видно от съдържанието й е посочено с подпис и печат кой е изпращач, превозвач и лице получило

стоките. Видно е от фактура № 4..32 от 20.08.2-14г. , че жалбоподател отново се е съгласил да изпълни товар от България до У. с автомобил СА 9887НМ. Към фактурата се прилага неподписан заявка – договор и ЧМР. С фактура №33 от 28.08.2014г. е възложено на жалбоподателя да осъществи международен транспорт до У. с автомобил СА 9887.Във фактурата не е посочено, че следва да се определи нулева ставка.Към фактурата има заявка – договор, които не е подписан от двете страни.Според ЧМР в графа превозвач, е изписано името на жалбоподателят, посочено е според съдържанието вид и брой на стоката.

Видно от фактура №153 от 02.07.2014г. на лист 425 в папка-приложение №6 жалбоподателят е посочен като доставчик та транспортни услуги от това дружество [фирма], с предмет на доставката-международен транспорт до Турция. Копието на фактурата е нечетливо.На ЧМР има подпис и печат на превозвача- дружеството жалбоподател с посочена база в [населено място] 0 [жк], А. М., има подпис и печат на получателя - Дружество С., а изпращач е [фирма]. Видно е от фактура №156 от 17.07.2014г. на лист 427 от папка-приложение 06, че жалбоподателят е изпълнител по договор за транспорт, обективиран във фактурата, видно от която жалбоподателя е доставчик на транспортна услуга- транспорт до Турция., отново в графа превозвач фигурира името и подпис на представляващ дружеството жалбоподател, изпращач –няма посочен, а получател е [фирма], а видно от международната товарителница мястото на разтоварване на стоките е Турция.

Видно от фактура № 157 от 25.07.2014г. [фирма] –лист 428 на папка-приложение № 6 е възложило на жалбоподателя да извърши транспорт от България до Турция, като според международната товарителница, в графа „превозвач” отново е посочен жалбоподателя.

С договор от дата 10.02.2013г. жалбоподателят е възложил на Застрахователна компания ЗК [фирма] да сключва застрахователни договори на територията на България по всички видове застраховки-чл. 1, т.1 от договора. Съдът намира, че в фактурите са издадени ин а основание - [чл. 21 , ал.1т. 2 от ЗДДС](#).

Съдът според така описаните писмени доказателства и обсъдени по-горе относно описаните доставки на транспортни услуги, по които доставчик е жалбоподателя, намира, че така както са приложени по делото ЧМР за 9-те фактури, в тях липсват изброените в [чл. 45, т. 2, б. а от ППЗДДС](#) реквизити - вид и количество на стоките, дата на получаване, Описаните МПС, с които се сочи в тях, че е осъществяван транспорт, според справката от НАП не са преминавали границата на Република България. В тежест на жалбоподателя, като доставчик на транспортна услуга е да установи благоприятните за него обстоятелства, в случая да представи доказателства, указани в разпоредбата начл.45 от ППЗДДС. В случая се твърди извършването на транспорт, но не са представени доказателства, които да удостоверяват, че стоките, посочени във фактурите са предадени на превозвач, че превозвачът я е транспортирал и същата тази стока е достигнала и предадена на получателите посочени в 9-те ЧМР към фактурите.

Жалбоподателят с оглед пълното и главно доказване по делото следваже да

ангажира доказателства и кои са водачите на МПС, за чия сметка са транспортните разходи и кой ги е заплатил, за да се направи съвкупен извод за твърдените от жалбоподателя факти, в частност и по договора с [фирма]. Видно от обсъдения по-горе договор с [фирма], жалбоподател като изпълнител е бил длъжен да организира транспорта за своя сметка. Фактурираните услуги са били отчетени от дружеството жалбоподател като такива извършени по сметка 703-приход от продажби, затова доколкото по делото не се установява друго, т.с., че е налице хипотезата на прилагане на 0 ставка за облагане, което бе в тежест на жалбоподателя, съдът приема, че след като по тези доставки [фирма] е доставчик и той е установил мястото си на икономическа дейност в България, то и мястото на извършване на доставките е също на територията на България.

Задължението на жалбоподателя по чл. 86, ал.1 от ЗДДС произтича и от обстоятелството, че при съпоставка на процесните фактури, издадени от жалбоподателя а осъществени транспортни услуги и придружаващите ги към тях ЧМР, няма пътни листове, също така реквизитите, описани във фактурите на жалбоподателя не съвпадат с тези в транспортните документи. Това са документите по чл.30 от ЗДДС, като нормата препраща към чл. 23, ал.1 от ППЗДДС. Видно от текста на чл.23 ал.1 от ППЗДДС, Доп. - ДВ, бр. 6 от 2010 г., в сила от 01.01.2010 г. за доказване на международен транспорт на стоки по [чл. 30, ал. 1, т. 1 и 2](#) от закона доставчикът на услугата следва да разполага със следните документи: лиценз за извършване на международен превоз на товари, ако транспортът е автомобилен –има го по делото, международни превозни документи, в които е вписан като превозвач - товарителница, коносамент, авиотоварителница или друг международно признат превозен документ или копие от тях –има ги и фактура за доставката-приложени са 9 броя фактури. Независимо, че формално тези доказателства по делото, доколкото в ЧМР няма дата, на която е осъществен превоза и датата, на която доставката е извършена, съдът приема, че не може да се установи със сигурност, дали тези три документа обективират доставка на международен транспорт към датите на издаване на спорите фактури за данъчен период м.07.2014г. и м.08.2014г.

II.1.По доставките на [фирма], съдът приема следното:

На доставчика е извършена насрещна проверка, като в резултат на отправеното до дружеството искане, същото представя копия на издадените 4 /четири/ фактури :№ 49 от 18.07.2014г., № 53 от 23.07.2014г., № 66 от 11.08.2014г., №74 от 29.08.2014г.Не е признато право на данъчен кредит общо в размер на 672,00 лв. ДДС. В хода на ревизията дружеството доставчик е депозирало писмени доказателства от дата 24.10.2014г. под опис, както и обяснителна записка от управителя на дружеството.

Представя се сключен договор от дата 30.04.2014г. между дружеството жалбоподател и доставчика, съгласно който [фирма] приема да извършва комплексно почистване на Т. композиции и лекотоварни автомобили в автопарка на възложителя. Съгласно договора цената е 350,00 лв. без ДДС за 1 Т. композиция и 210,00 лв. без ДДС за 1 лекотоварен автомобил.

Ответникът съгласно амортизационен план представен на ревизиращите е разполагал с прахосмукачка и пароструйка, заведени по сметки 2061

/Прахосмукачка за мокро и сухо почистване/ и 2062 /Пароструйка/.

Видно от приложените в преписката констативни протоколи от 18.07.2014г., 23.07.2014г., 14.08.2014г., 29.08.2014г., с тях задълженото дружество е заявявало, че приема извършените услуги по комплексно почистване на „Опел К.“, на „Ситроен Д.“, на „П.“, както и комплексно почистване на Т. с рег. [рег.номер на МПС] /С6945ЕМ, СА №7178 РТ, Форд Транзит с рег. [рег.номер на МПС] и С7300ЕР, транспортите средства подробно са посочени в таблици на стр.16 и стр.17 от РД по делото.

Счетено е от ревизиращите, че жалбоподателят не представя документи, че следните автомобили, за които е извършено почистване, действително се намират на неговия автопарк и се ползват от дружеството за извършване на независима икономическа дейност. По - конкретно автомобилите са СА 3774 АК, С 3861ЕР, СА 3162 НМ, СА 4506 КХ, СА 9887 НМ, СА 7178 РТ.

Установява се, че единствено за л.а. СА 1378 ХМ има данни, че е нает от жалбоподателя и услугата за почистването възлиза на 210лв., за Т. СА 9891 НМ / С 6945 ЕМ за сумата то 350лв., Т. с рег. [рег.номер на МПС] -за сумата от 350лв. /номера на л.а. и Т. посочени на стр.16 от РД по делото /.

В хода на ревизията се представя договор от 30.04.2014 г. –лист 428 от папка-приложение №5, писмени обяснения, договор за счетоводно-правни услуги, инвентарна книга, счетоводен амортизационен план, активи по категории, акт за регистрация по ЗДДС, свидетелство за регистрация на ФУ, договор за гаранционно обслужване, банкови бордера за платен ДДС за м. 07.2014 г. и м. 08.2014 г., копия на трудови договори, протоколи за приети декларации обр. 1 и 6. СД и дневници покупки и продажби за м. 07.2014 г. и м. 08. 2014 г., оборотна ведомост за м. 07.2014 г. и м. 08.2014 г.

По делото /папка-приложение №5-лист 430 и сл. / към процесните фактури има приложени констативни протоколи, с които е предадено, респ. прието без възражение извършеното от изпълнителя по договора за услуга от 30.04.2014г. Плащането е ставало в брой между страните, за което се представя и фискален бон.

Относно кадровата обезпеченост на доставчика ревизиращите са направили справки и са открили, че дружеството е регистрирано по ДДС на 08.01.2014 г., като фактурите са отразени в дневника за продажби по ДДС и СД за съответния данъчен период. През проверявания период са подадени 2 уведомления по чл. 62 от КТ за лица, назначени на длъжност - секретар и чистач - хигиенист. Жалбоподателят не представя доказателства, че [фирма] е закупувало препарати за почистване.

Видно от договора от 30.04.2014г. жалбоподателят в качеството си на възложител е възложил на доставчика срещу възнаграждение, да извърши комплексно почистване на Т. композиции в автопарка на възложителя, находящ се във В., Индустриална зона, А. „М.“.

Приходната администрация е отказала право на приспадане на данъчен кредит именно поради обстоятелството, че не са били налице реално извършвани доставки на услуги от страна на доставчика на жалбоподателя.

2.По доставките на [фирма] съдът приема следното:

На жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури: № 151 от 09.06.2014г. с предмет на доставката - консумативи по

опис, № 134 от 23.06.2014г. с предмет консумативи по опис, №138 от 23.06.2014г. с предмет резервни части по опис, №143 от 24.06.2014г. с предмет резервни части по опис, №148 от 25.06.2014г. с предмет консумативи по опис, № 157 от 26.06.2014г. с предмет резервни части по опис, №166 от 26.06.2014г- с предмет резервни части по опис, № 162 от 26.06.2014г. с предмет консумативи по опис, № 177 от 27.06.2014г. с предмет консумативи по опис, №197 от 30.06.2014г. с предмет консумативи по опис, № 187 от 30.06.2014г. с предмет гуми.

В хода на ревизията е прието в РА, че жалбоподателят е заплатил в брой на доставчика стоките и услугите по тези фактури. Към всяка от фактурите има представени и опис спецификации. На дружеството е била извършена насрещна проверка, като доставчикът е представил на ревизиращите заверени копия на описаните фактури и ДДС начислено в общ размер на 8 690,15 лв. Досежно воденото редовно счетоводство на доставчика, същият е депозирал в хода на ревизията и дневни финансови отчети от ФУДВ за плащания в брой на дати 08.07.2014 г., 05.07.2014 г., 04.07.2014 г., 01.07.2014 г., 30.06.2014 г., 09.06.2014 г., 07.07.2014 г. и 05.07.2014 г., свидетелство за регистрация на фискално устройство от 29.11.2013г., хронологични регистри на сметки 411, 702, 453/2 и 501 за периода от 01.06.2014 г. до 30.06.2014 г.

Установява се, че с договор за наем от 01.02.2014г. дружество [фирма], е отдало за временно и възмездно ползване на доставчика склад, находящ се в [населено място], [улица] /търговия на едро 3-то тяло/. Досежно ползване на тази база в хода на делото е прието, че наемодателят не е деклариран наема по чл. 55 от ЗДДФЛ. Съгласно обяснение на представляващия [фирма], сделките са осъществявани между представители на двете дружества, упоменати в съответната фактура, като от страна на [фирма] това бил управителя А. С..

Посочено е, че стоките са транспортирани с транспорт на [фирма]. За това обстоятелство жалбоподателят не сочи доказателства нито в хода на ревизионното производство, нито пред съда. Видно от представените описи към издадените фактури, липсват каталожни номера на стоките.

Ревизиращите са отказали право на данъчен кредит по доставките на консумативите и резервните части, тъй като нямало доказателства, че собствеността реално е прехвърлена от доставчика на жалбоподателят по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

3. Относно доставките на [фирма] съдът намира следното:

До дружеството е било връчено ИПДПОЗЛ изх. №П-22220614028771-040-01/07.10.2014 г. с цел извършване на насрещна проверка. По делото е представен ПИНП №П – 22220614028771 -141-001 от 17.02.2015г. От доставчика са приети писмени обяснения, ведно със счетоводни справки, и счетоводни регистри, в които са отразени стопанските операции по отношение на извършената доставка по 3 /три/ фактури с общ размер на ДДС - 896,00 лв. Това да фактури :№ 60 от 03.07.2014г., № 67 от 13.08.2014г., № 71 от 25.08.2014г. Доставката и по трите фактури е абонаментна поддръжка и обновяване на сайт и рекламни и рекламни карета. Видно от инвентарна книга на дружеството като Д. е заприходена

компютърна техника с дата на придобиване 06.01.2014г. и дата на отписване – 06.05.2017г.т.с. към датата на доставките, доставчикът е разполагал с такава техника поне по счетоводни данни.

В хода на ревизията е установено, че доставчикът в изпълнение на искането на ревизиращите писмени доказателства под опис - лист 164 и сл. от папка – приложение №5, вкл. и депозира обратно ведомост за м. 07. 2014г. и 08.2014 г., аналитични регистри на сметки 411, 4532, 501 и 703, трудови договори, протоколи за приети декларации обр. 1 и обр. 6, разчетно - платежна ведомост. Доставчикът представя договор за периодична поддръжка и обновяване на интернет сайт от 13.06.2014 г. /на лист 190 в папка-приложение №5/, като видно от съдържанието на трите фактури, същите съответстват на предмета на този договор, от което съдът заключава, че те са издадени във връзка с него.

При ревизията е установено, че за проверявания период дружеството е подало уведомления по чл. 62 от КТ за лица на следните длъжности: секретар, рекламен агент и разпространител на безплатни вестници, вкл. и по делото в папка – приложение №5-лист 311 и сл. има представени и трудови договори на лицата. Констатирано, че дружеството е регистрирано в Агенцията по вписванията на 12.12.2013 г., и по реда на ЗДДС на 08.01.2014 г. Установено е, че за управителя му - С. М. М. са подадени уведомления по чл. 62 от КТ на длъжност: „пиколо” в ресторант и „секретар” в [фирма].

В ревизионният акт ревизиращите излагат съмнения, че този доставчик не може да изпълни уговореното в договора от 13.06.2014г., тъй като съобразно неговия предмет доставчикът следвало да разполага с квалифициран персонал. Основният спор се заключава и до това, дали доставчикът е поддържал сайта на жалбоподателя и дали е създавал рекламни карета.

Жалбоподателят не е ангажирал нито в хода на административното производство , нето пред съда доказателства, че такъв сайт, който се поддържа от доставчика действително е съществувал към датата на издаване на спорните фактури, т.с. дори и да се приеме, че [фирма] разполага с кадрови ресурс да извърши поръчката, то такава фактически не е осъществена от доставчика, последното обстоятелство следваше да се докаже от жалбоподателя главно и пълно, което той не стори до приключване на устните състезания по делото. По делото същият е представил разпечатки на лист 59-63 от първи том, но е доказано, че тези интернет сайтове са поддържани от доставчика

4. По доставките на [фирма], съдът намира следното:

До този доставчик е било изготвено искане за представяне на документи от 16.10.2014г.,като по делото има ПИНП от 17.02.2015г. на лист 112 в папка –приложение №5. Дружеството депозира на ревизиращите акт за регистрация по ЗДДС, свидетелство за регистрация на фискално устройство, договор за гаранционно обслужване, договор за счетоводни и правни услуги, фактура №[ЕГН]/02.10.2014 г. за платен наем, аналитичен регистър по същата фактура, инвентарна книга, годишни амортизационни квоти, документ за платено ДДС за м. 08.2014 г., СД по ЗДДС за м. 08.2014 г., дневник за продажби за м. 08.2014 г., протоколи за предадени декларации обр. 1 и 6 за м. 08. 2014 г., декларация обр. 6 за м. 08.2014 г., рекапитулация за м. 08.2014 г.,

счетоводна справка за м. 08.2014 г., вноски по параграфи, трудов договор №3/24.02.2014 г., справка за подадени уведомления по чл. 62 от КТ, трудов договор №5 /06.06.2014 г. със справка за подадени уведомления по чл. 62 от КТ, трудов договор №6/15.08.2014 г. със справка за подадени уведомления по чл. 62 от КТ, договор м/у контрагенти, анекс, фактура № 59/01.08.2014 г., ПКО/29.09.2014 г., дневен финансов отчет от 29.09.2014 г., хронологичен регистър на см. 501 към 29.09.2014 г., оборотна ведомост за м. 08.2014 г. и анал. регистри на см. 411, 703, 453/2, 461, 421 за м. 08.2014 г./папка – приложение №5 към делото/

Съгласно договор с жалбоподателя от дата 28.01.2014г., същият е с предмет разпространение на рекламни флаери на територията на столицата по райони определени от възложителя.Видно от констативен протокол от 15.08.2014г. в него е написано, че възложителят е приел без възражения изготвеното от изпълнителя и му се следва възнаграждение в размер на 4800лв., за което е издадена е фактура №64 от 15.08.2014г., съответно такъв протокол има изготвен и за фактура 60 от 04.08.2014г., за фактура 056 от 24.07.2014г., за фактура №47 от 01.07.2014г., за фактура №40 ОТ 01.07.2014Г.

Констатирано е, че посочените в ИПДПОЗЛ 5 фактури са с непризнато право на данъчен кредит общо в размер на 3 920,00 лв. Тези фактури са: №47 от 10.07.2014г., №40 от 01.07.2014г., №56 от 24.07.2014г., № 60 от 04.08.2014г., №64 от 15.08.2014г.Тези фактури били включени в дневникът за продажби за съответният данъчен период.

Ревизиращите считат, че жалбоподателят е следвало да представи и във връзка с предмета на доставката, проекти на рекламните материали, мостра на рекламен флаер, която да доказва, че е свързана с облагаемите доставки на ревизираното лице.

За ревизиращите поради това и с оглед пълното и главно доказване правото на данъчен кредит на жалбоподателя, те считат, че за основателността на претенцията не е достатъчно, че доставчикът има назначени лица, за които се представя разчетно - платежната ведомост за изплатени възнаграждения.Ревизиращите се съмняват дали точно тези лица са извършили разпространение на флаери на точно определените места, както и данни, че тези флаери са раздадени точно от тези назначени лица.

В тази връзка е формиран и извод, че предоставената услуга реално не би могла да бъде извършена. Индиция за това било и обстоятелство, че в оборотната ведомост липсвала сч. сметка 302, по която да е осчетоводен материалния ресурс за вещевото изражение на флаерите, както и от факта, че не са налице доказателства, че флаерите са отпечатани от проверяваното лице, нито че са доставени от трето лице.

След като приемат, че доставките не са реално извършени от доставчиците , ревизиращите формират извод, че [фирма] участва в извършване на данъчни измами, състоящи се във фактуриране на фиктивни доставки, респективно съставяне на документи /фактури/ с невярно съдържание, посредством които лицата, явяващи се клиенти /получатели/ по тези доставки и фактури да намаляват резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и/или да ползват неправомерно право на данъчен кредит и от там възстановяване на ДДС.

Поради това в РА е отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя по доставките на [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като не е налице настъпило данъчно събитие по чл. 9 във вр. с чл. 25 ал. 2 от ЗДДС, а [фирма] е прието, че същите не удостоверяват реално осъществени доставки по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС.

От правна страна и по непризнатото право на данъчен кредит по доставките на Е. билд" Е., [фирма] и [фирма], [фирма], съдът намира следното:

По делото няма спор, а това се установи от представената от ответника административна преписка по издадения РА, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднал данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на България, без значение от целите и резултатите от тази дейност. По делото няма спор и, че доставчиците на жалбоподателя, респ. съдоговорителите, с които той е сключил договори за доставка на услуги и стоки по процесните фактури, също са данъчно регистрирани лица по ЗДДС, за дънните периоди, през които са издавали данъчни фактури. Това се установява както от констатациите в ревизионния акт, така и в РД.

Съгласно РД и, РА, съдът намира за установено, че при извършена проверка в счетоводната и търговска документация на жалбоподателя на фирмата няма данни за отклонения при търговски и финансовите взаимоотношения със свързани лица. През ревизирания период въз основа на осчетоводените от жалбоподателя доставки на стоки и услуги, съдът стига до извод, че икономическата дейност на жалбоподателя е била свързана с транспортни услуги, така, както се сочи в РД и РА по делото.

Счетоводството на ревизираното лице отчита вярно стопанските операции по хронологичен ред на възникването им в съответствие с изискванията на чл. 2 и чл. 4, ал.1 т. 1 и чл.4, ал. 3 от Закона за счетоводството. Задължителните регистри „Дневник за покупките” и „Дневник за продажбите” за периода на ревизията са заведени съгласно изискванията на ЗДДС и съдържат задължителните реквизити по ППЗДДС.

Отделно от това, съдът констатира, че всички представени по делото спорни фактури, издавани от доставчиците, са описани и в хронологичните регистри за съответния данъчен период.

Счетоводно за периода на настоящата ревизия дружеството жалбоподател е получател на доставки на стоки и услуги по отношение на дружествата, за които не е признато право на данъчен кредит.

Действително наличието на фактура може да замести договора, тъй като с тях се установява съвпадането на волеизявленията на страните по доставките, че са съгласни да се постигне резултата от сделката или да се продаде вещта и цената на сделката, които са съществени елементи на договора за покупко-продажба, арг. чл.183 от ЗЗД. Следва обаче да се има предвид, че е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това е причината законодателят в чл.6 ЗДДС и чл.9 от ЗДДС да използва понятието „доставка“ на стоки или услуги. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждаване на договорения резултат, при доставката по смисъла,

вложен от законодателя в ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване - предаване на стоката или извършването на услугата. Затова и законодателят за данъчни цели в ЗДДС употребява понятието доставка, а не сделка. Това определя и предмета на доказване на страната, която счита, че и се следва приспадане на данъчен кредит за осъществения от нея облагаеми доставки на стоки или услуги, в съответствие с принципа на данъчния неутралитет на косвения и многофазен данък добавена стойност. С оглед на извършените процесуални действия от ревизиращите в хода на административното производство, съдът намира, че не са нарушени принципите на ревизионното производство за неутралност на ДДС, установени с Директива 112/2006/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. Органът по приходите е отказал право на данъчен кредит, защото жалбоподателят не доказва, че неговите доставчици фактически са извършили услугите, т.с., че е налице резултат от правни и фактически действия на доставчиците, водещи до изпълнение на предмета на договорите, по които са издадени спорните фактури, съответно от [фирма], [фирма] и [фирма]. Затова съдът намира и, че не е налице настъпило данъчно събитие по чл. 9 във вр. с чл. 25 ал. 2 от ЗДДС.

Този извод не се опровергава от обстоятелството, че тези доставчици са включили според писмените доказателства в адм. преписка фактурите в дневника за продажби. Това сочи на извод, че сделките са оформени счетоводно извършването на фактурираните сделки. В счетоводството на дружествата доставчици по кредита на сметка 4532 е извършено начисляване на ДДС като задължение към републиканския бюджет.

Стопанските операции са намерили счетоводно отражение в счетоводството на жалбоподателя, които е заплатил на тези три дружества пълната стойност на фактурираните услуги, вкл. и претендираното ДДС.

Безспорна е практиката на Върховен административен съд, а така също и постановените решения на С., напр. по съединени дела С-80/2011г. и С-142/2011, че наличието единствено и само на фактура и редовно осчетоводяване, не е достатъчно за възникване на право на приспадане, тъй като не е установено наличието на данъчно събитие. За да възникне право на приспадане на данъчен кредит следва да е осъществена реална доставка, която изпълнява критериите на чл. 9 ЗДДС. Спазени са формалните изисквания на ЗДДС, но това не е достатъчно основание, за да се приеме, че данъкът при доставчика е начислен в резултат на възникнало данъчно събитие по чл. 25, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 ЗДДС. В настоящия случай процесните доставки са за извършване на услуги. По отношение на доставките на стоки трябва да се докаже, че същите са предадени между ревизираното лице и прекия доставчик. По отношение на доставките на услуги, при изпълнението им трябва да съществува материална следа, от която да е видно, че същите са реално извършени, защото това именно е резултата от договорите за изработка между прекия доставчик и жалбоподателя.

Съдът намира, че независимо от представените договори, фактури и други документи, които се обсъдиха по отношение на тримата доставчици [фирма] не може да се направи безпротиворечив извод, че спорните доставки са осъществени фактически от тях и в обема, в който се твърди, че са

изпълнени .

Действително добросъвестният получател по реално осъществена облагаема доставка не следва да бъде санкциониран с отказ на право на данъчен кредит по фактурата за тази доставка поради нарушения на своя доставчик или поради това, че доставчикът не е бил в състояние да изпълни доставката. Настоящият случай не е такъв, тъй като не е доказана реалността на преките доставки, а фактическата преценка за осъществяването на този факт, според съдебната практика на С., в съответствие с принципа на национална процесуална автономия, е в компетентността на националната юрисдикция, която следва да извърши тази преценка съобразно националните правила за доказване. В този смисъл практиката на Върховен административен съд е безпротиворечива и поради това съдът се позовава на нея, като напр. Решение № 1752 от 17.02.2016г. по адм.д.№ 1450 от 2015г. по описа на ВАС, Първо отделение.

Доказателствената тежест в този процес пада върху ревизираното лице, което трябва с всички допустими по ДОПК доказателства и доказателствени средства да установи реалното осъществяване на фактурираните доставки. Наличието на договори за доставката не е достатъчно за признаване правото на данъчен кредит. Последният може да бъде заместен само от фактурите, но това не означава, че те обективират реално извършени доставки, а само съвпадане на волеизявленията на страните в него, че са съгласни да постигнат като резултат договореното между тях по една доставка. Не противоречи и на практиката на С., според която не е допустимо ограничаване правото на приспадане на данък добавена стойност при липсата на обективни данни, че ревизираното лице е знаело или е трябвало да знае, че сделките, за които претендира право на приспадане на данъчен кредит са част от данъчна измама, извършена от неговия доставчик или негов предходен доставчик. (например Решение от 6 декември 2012 г. на Съда на Европейския съюз по дело [фирма], C-285/11). В случая съобразно разясненията по дело C-18№2013 на С. съдът намира, че не е налице данъчна измама по отношение на доставките от [фирма], тъй като ответникът не сочи обективни данни, въз основа на които да се заключи, че жалбоподателят е участвал в данъчна измама и е формира знание, че доставчиците му няма да изпълняват реално фактурираните доставки на услуги.

Съгласно чл. 68, ал. 2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.

Относно доставките на стоки на [фирма], съдът приема и, че данъкът е изискуем, съгласно чл. 25, ал. 6 от ЗДДС, към момента на възникване на данъчното събитие и като последица от тази изискуемост, данъкът следва да се начисли съгласно чл. 86, ал. 1 ЗДДС. При доставка на стоки данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на правото на собственост, респективно правото на разпореждане с вещта като собственик по дефиницията на чл. 14 § 1 от Директива 2006/112/ЕО/ /фактическото предаване на стоката/, а при доставката на услуги - към момента на извършването им /чл. 25, ал. 2 от ЗДДС/. Надлежното възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване на реално осъществени доставки на стоки и/или услуги и

използването им за целите на облагаемата дейност на регистрираното лице /чл. 69 ЗДДС/. Лицето следва да притежава данъчен документ по чл. 71 ЗДДС. Видно от описа-спецификации към платените в брой фактури, че не е идентифицирано мястото на предаване на вещите с.т. мястото на изпълнение на поетото от доставчика задължение да ги достави на задълженото дружество, както и във фактурата се сочи и същевременно препраща към този опис, т.с /фактически констатации на стр.18 от РД по делото/, но не е ясно и точно конкретизиран предмета на доставката на стоките по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

При действието на ЗДДС, в сила от 01.01.2007 г., приложим към спорните доставки, изискванията за възникване право на приспадане на данъчен кредит се отнасят само до спорната доставка, по която е претендирано това право и именно за пряката доставка следва да са доказани всички предпоставки за законосъобразно упражняване на това право. Настоящият съдебен състав приема, че установяването на произход на стоката от доставчика не е предвидено като предпоставка за признаване право на данъчен кредит, а невъзможността да бъде установен такъв не обуславя на самостоятелно основание извод за липса на реална доставка при положение, че доставчикът е издал данъчен документ. Така и решение № 6808 от 09.06.2015 г. по адм. д. № 8110/2014 г., VIII отд. на ВАС. В случая обаче жалбоподателят не ангажира убедителни косвени доказателства, че тези стоки – резервни части и консумативи, действително са преминали в патримониума му. Все пак предаването на вещите от продавача на купувача при този вид търговски сделки е необходимо, тъй като чрез него вещите, предмет на конкретната сделка се индивидуализират и същевременно се изпълнява задължението на продавача да прехвърли собствеността върху тях. Без да бъде извършено такова предаване, не може да бъде извършено прехвърляне на собствеността върху стоките, поради което не може да се твърди наличие на реална доставка.

По фактурите издадени от този доставчик има описи са записани вид на стоките, количество, единична и обща стойност. Видно от същите, предмет на доставка са амортизъори, ремъци, свещи, филтри, различни видове масло, тампон, съединение, маншон, накладки, лагери и др. Действително, някои от посочените консумативи са универсални, но за по-голяма част от стоките /ремък, водно съединение, спирачна течност, лагер главина, ангренажен ремък, водна помпа, маслен филтър, въздушен филтър, гарнитура, тампон, лагер, амортизъори и др./ е необходима индивидуализация с посочване на каталожен номер, конкретни данни за превозното средство и т. н., за да се прецени, доколко същите могат да се вложат. Стоките е трябвало да бъдат транспортирани от жалбоподателя, но същият не ангажира доказателства за това как е осъществен превоза им от [населено място] до [населено място]. В случая стоките дори не са завеждани по материална сметка, а директно са изписвани на разход.

Допълнително съдът намира и по доставките на [фирма], че дружеството е извършило почистване на Опел „К.“ с рег. №3774 АК, комплексно почистване на л.а. с рег. [рег.номер на МПС], комплексното почистване на Ситроен „Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] и комплексно почистване на М. „П.“ с рег.

[рег.номер на МПС] , комплексно почистване на форд „Транзит“ с рег. [рег.номер на МПС] , като стойността на услугите е по 210,00 лв. П-горе в изложението съдът прие, въз основа на констатациите на ревизиращите, че някои от съответните МПС въобще не са били налични в дружеството жалбоподател.

Съгласно приетото от С. решение С-285/11 в т.32 националният съд е длъжен в съответствие с правилата за доказване , установени в националното право, да извърши преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки, осъществявани от получателя, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т. 33/. Следователно, за да се признае на получателя правото на приспадане на данъчен кредит следва да е доказано, че той е получил от своя доставчик стоките и след това ги е използвал във връзка с осъществяваната от него икономическа дейност /за извършване на последващи облагаеми доставки/. От друга страна в т. 37 на цитираното по-горе решение на С. се допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност /т. 38/.

В тежест на жалбоподателя бе и да докаже главно и пълно, че именно дружеството доставчик на фактурираните количества стока, предмет на фактурите, за които е отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя. Това той също не стори по правилата на чл.154, ал.1 от ГПК до приключване на устните състезания по делото. В този смисъл е Решение №11829 от 10.08.2014г. по адм.д.№ 16018 от 2013г. на ВАС, Първо отд., Решение №5860 от 21.05.2015г. по адм. дело № 1986 от 2015г. на ВАС, Първо отд., Решение №5800 от 20.05.2015г. по адм.д.№ 8833 от 2014г. на ВАС, О. отделение, Решение № 10760 от 15.10.2015г. по адм.д.№ 12769 от 2014г. по описа на ВАС, Първо отд.

С оглед проверката, която съдът извършва по чл.160 от ДОПК, намира, че оспореният РА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Актът е съобразен и с целта на закона.

Подадената жалба на [фирма] е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора на осн.чл.161, ал.1, изр.2 от ДОПК, на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, тъй като е бил представляван по делото от юрисконсулт и същото възлиза на 450 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ подадената жалба от [фирма] с ЕИК:[ЕИК] с адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от С. С. К. против РА № Р-22002215004955-091-001 /23.12.2015г., потвърден в обжалваните части с Решение №398/12.03.2016г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, относно непризнатото право на данъчен кредит по издадените фактури и по доставките на [фирма], [фирма] и [фирма], [фирма] за данъчен период м.07.2014г. и м.08.2014г. в размер на 14 178,15лв. и относно допълнително начислено ДДС в размер на 3410,85лв. за данъчен период м.07.2014г. и м.08.2014г. по фактурите издадени на [фирма], на ЛОГИСТИКА БГ” Е. и на [фирма], ведно с лихвите за просрочие.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на осн.чл.161, ал.1, изр.2 от ДОПК на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, разноси в размер на 450лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните и СГП, че е изготвено.

СЪДИЯ: